

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

2.Bf.264/2013/13. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év május hó 13. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék 2013. év április hó 30. napján kelt 4.B.70/2012/58. számú ítéletét **megváltoztatja**.

A vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének (Btk.160.§ (1) bekezdés, (2) bekezdés c./ pont I. fordulat) minősíti.

A vádlott a kiszabott szabadságvesztés büntetésből legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig előzetes letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Budapest Környéki Törvényszék a 2013. április hó 30. napján kihirdetett 4.B.70/2012/58. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés bűntettének kísérletében (Btk.166.§ (1) bekezdés (2) bekezdés c./ pont), ezért 10 év fegyházbüntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés tartamába beszámítani rendelte a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen a vádlott az ok megjelölése nélkül, védője téves minősítés miatt és enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.887/2012/7. számú átiratával a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendnek megfelelően lefolytatott körütekintő bizonyítás során a bizonyítékok mérlegelése alapján hibáktól, hiányosságoktól mentes tényállást állapított meg és az indokolási kötelezettségét is maradéktalanul teljesítette, az ügyészi átirat szerint a tényállás mindössze annyival egészítendő ki, hogy a tanú-2 nem kívánt élni a mentességi jogával. A másodfokú eljárásban irányadónak tekintendő tényállás alapján okszerűen következtettet a vádlott bűnösségére, a cselekmény minősítése törvényes. A jogi indokolásban magyarázatot adott a vádlotti védekezés cáfolatára, kifejtette miért nem minősülhet cselekménye enyhébben testi sértés büntettként. Nem tévedett a büntetés kiszabásakor sem, az alkalmazott büntetés összhangban van a helyesen feltárt és értékelt bűnösségi körülményekkel, a cselekmény tárgyi súlyával és a vádlott bűnösségének magasabb fokával, a büntetés enyhítésére nincs törvényes indok. Az ítélet egyéb rendelkezései is törvényesek. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a Be.360.§ (4) bekezdése szerinti tanácsülésen a Be.371.§ (1) bekezdése alapján az ítéletet hagyja helyben. Bejelentette, hogy nyilvános ülés tartása estén azon nem kíván részt venni.

A vádlott védője fellebbezését nem indokolta, ugyanakkor az elsőfokú eljárásban megtartott perbeszédében arra hivatkozott, hogy az aljas indokkal történő elkövetés, mint minősítő körülmény a vádlott terhére nem állapítható meg, véleménye szerint még az emberölési szándék sem bizonyítható. Az alkalmazott erőbehatás közepes volt, mely az ölési szándék ellen ható körülmény, csak úgy, mint a sértett testtájék, mely nem alkalmas arra, hogy halálos eredmény bekövetkezzen. A tárgyaláson a sértett már nem is emlékezett a megöllek kijelentésre. Egyszeri erőbehatás történt a vádlott részéről, a sértettet nem üldözte ismételt megsúrása céljából, nem akarta meggátolni a menekülést sem. Álláspontja az volt, hogy a vádlottat a vádtól eltérően súlyos testi sértés büntettkében kell marasztalni.

A Fővárosi Ítéltábla a Be.360.§ (4) bekezdése alapján az ügyészi indítványnak helyt adva érdemi tanácsulást tűzött ki, a rendelkezésre álló 8 napos határidőn belül az arra jogosultak nyilvános ülés kitűzését nem kérték.

A másodfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletet a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta. A vádlottak, tanúk, szakértők eljárási jogaikra történő figyelmeztetése törvényes volt, az arra adott válasz is minden esetben rögzítésre került, a beszerzett bizonyítékok törvényesek. Az elsőfokú bíróság iratismertetés keretében az eljárás anyagává tette a releváns okirati bizonyítékokat is.

A törvényszék a tényállást a szükséges mértékben felderítette. A megállapított tényállás a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságokban, hibákban nem

szenvet, az a másodfokú felülbírálat alapját képezte ugyanezen törvényhely (1) bekezdése szerint.

Az elsőfokú bíróság hiánytalanul, irathűen sorolta fel a bizonyítékokat, azok összevetése, mérlegelése során sem tévedett. A logika szabályainak megfelelően indokolta, hogy a vádlott ellentmondásos vallomásait miért vette el (ítélet 10. oldal 4. bekezdésétől 12. oldal 3. bekezdéséig), illetőleg a tanúkat miért nyilvánította szavahihetőnek és vallomásaikra miért alapított tényállást. A sértett vallomását maradéktalanul alátámasztotta a tanú-2, a tanú-3, valamint az 1. számú tanú vallomása.

Az elsőfokú bíróság az elkövetéskor hatályos törvényt helyesen alkalmazva törvényesen minősítette a vádlott cselekményét aljas indokból elkövetett emberölés büntette kísérleteként. Nem értett egyet ugyanakkor a Fővárosi Ítéltábla az indokolás azon részével (ítélet 18. oldal 2. bekezdés), mely szerint a vádlott szándéka a bántalmazás során csak eshetőlegesen irányult a sértett életének kioltására.

A helyesen megállapított tényállás szerint a vádlott először egy épület háta mögé hívta a sértettet, elővette a nála lévő kést, megfenyegette, hogy megöli. A tanú-4 kérte a vádlottat, hogy hagyja békén a sértettet, amikor is a vádlott a kést eltette és a sértettel visszament a trafik épületének egyik oldalához, ahol a többiekhez csatlakozott. Ezt követően, amikor a többiek eltávolodtak a vádlott felszólította a sértettet, hogy maradjon még egy kicsit, ismét elővette a nála lévő kést, mellyel a tényállásban írtak szerint megszúrta a sértettet. Ezen magatartása következetesen végrehajtott eseménysort, egyenes szándékot takar. Az első kínálkozó alkalom után csak ideiglenesen hagyott fel a sértett megszúrásával, a második lehetséges alkalommal szándékát véghezvitte. További támadó magatartásra már nem is lett volna lehetősége, mert a sértett és élettársa elfutottak.

A vádlott célzottan, felülről lefelé irányuló mozdulattal szúrt közepes erővel olyan testtájékra, ahol ismert módon halálos sérülés okozására lehetséges, kijelentései ugyancsak az emberölési szándékot igazolják.

Egyetértett a másodfokú bíróság a minősítő körülmény megállapíthatóságával is. Az elsőfokú bíróság ítéletének 18. oldal utolsó bekezdésétől 19. oldal 2. bekezdéséig helytállóan érvelt e körben.

A másodfokú bíróság az indokolást kiegészíti, pontosítja. A törvény a kiemelkedően súlyosan elítélendő motívumból és célzatból fakadó elkövetéseket kívánja e minősített eset alá vonni. Az a tény, hogy az elkövető haragból követi el a cselekményt, egymagában nem alapozza meg ezen minősítést, csakúgy, mint a bosszúból elkövetés ténye sem, az elsőfokú bíróság indokolása a 19. oldal 2. bekezdés 1. sorában e körben helytelen. Korábban kialakult általános jellegű ellenséges, haragos érzület önmagában véve nem alapozza meg a súlyosabb minősítést (BH 2002/730. számú jogeset).

A bosszúvágy olyan körülményekkel kapcsolatban is kialakulhat az elkövetőben, amelyet a társadalmi közfelfogás nem tart elítélendőnek. Az emberölésnek bosszúvágyból elkövetése esetén az aljas indokból elkövetettként minősítés szempontjából azt a külső hatást kell vizsgálni, amely a motívumot vagy a célt életre hívja, ennek mibenléte és jellege határozza meg, hogy a társadalom erkölcsi felfogásával összhangban az elkövetőben keletkezett indulat a súlyosabb minősítés megállapítását eredményezheti-e (BH 1983/10/384. számú jogeset). Helyesen határozta meg a törvényszék, hogy jelen esetben nem aljas célból, hanem aljas indokból történő elkövetés állapítható meg a vádlott terhére.

Tekintettel arra, hogy a 2012. évi C. törvény - továbbiakban Btk. - 2013. július hó 1. napján, az elsőfokú ítélet kihirdetését követően hatályba lépett, a másodfokú bíróságnak vizsgálnia kellett, hogy a vádlottra az új büntetőtörvény kedvezőbb-e.

Az új törvény a minősített emberölés büntetnének elkövetőjét - csak úgy, mint az elkövetéskor hatályos 1978. évi IV. törvény - 10 évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni, az enyhítő szakasz alkalmazására, a büntetés kiszabására vonatkozó szabályok is azonosak. Az elkövetés idején, 2011. május hó 15. napján már hatályban volt a középértékes büntetés kiszabására vonatkozó elv is. Lényegesen kedvezőbb szabályozása ugyanakkor az új törvénynek (Btk.38.§ (2) bekezdés a./ pontja), hogy a vádlott legkorábban a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon feltételes szabadságra bocsátható. A szabályozás összevetése alapján a Fővárosi Ítéltábla úgy foglalt állást, hogy a Btk.2.§ (2) bekezdése alapján az új törvényt alkalmazza, mely értelemszerűen a cselekmény minősítésének megváltozását is eredményezte.

A 2012. évi C. törvény alapján az ítéltábla a vádlott cselekményét a Btk.160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés c./ pont I. fordulata szerint minősülő aljas indokból elkövetett emberölés büntette Btk.10.§-a szerinti kísérletének minősítette.

A büntetés kiszabása körében az elsőfokú bíróság a súlyosító és enyhítő körülményeket helyesen sorolta fel. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság nem értékelte a vádlott javára enyhítő körülményként az eshetőleges szándékkal történő elkövetést, így az egyenes szándékra történő másodfokú utalás kapcsán az enyhítő körülmények köréből az eshetőleges szándékkal elkövetést mellőzni nem kellett.

Az elsőfokú bíróság a törvényi minimumban határozta meg a vádlott szabadságvesztés büntetésének mértékét. A Btk.10.§ (2) bekezdése úgy rendelkezik, hogy a kísérletre a befejezett bűncselekmény büntetési tételét kell alkalmazni.

A Btk.82.§ (4) bekezdése szerinti enyhítés alkalmazására a másodfokú bíróság nem látott lehetőséget, és enyhítő szakasz alkalmazását sem tartotta indokolhatónak a súlyosító körülmények nyomatakára tekintettel. A kiszabható büntetés

középmértéke 15 év, a 10 évben megállapított szabadságvesztés büntetés eltúlzottnak semmi képpen nem tekinthető.

A szabadságvesztés büntetés végrehajtási fokozata a Btk.37.§ (3) bekezdés ab./ pontja alapján fegyház.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása a Btk.61.-62. §-án alapul.

A vádlott a Btk.38.§ (2) bekezdés a./ pontja alapján a büntetés 2/3 részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

A szabadságvesztés büntetésbe a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján kell beszámítani az előzetes fogvatartásban töltött időt.

Az elsőfokú bíróság lefoglalt bűnjelekkel, bűnügyi költséggel kapcsolatos rendelkezése törvényes azzal, hogy az állam terhén maradó bűnügyi költség összegével kapcsolatosan a rendelkező rész és indokolás eltér, a rendelkező részben írt összeg helyes.

A fentiekre figyelemmel az elsőfokú bíróság ítéletét a másodfokú bíróság a Be.360.§ (4) bekezdése szerinti érdemi tanácsülés keretében eljárva a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a cselekmény minősítését megváltoztatta, egyebekben annak helyes indokainál fogva a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet tábla a vádlott által a másodfokú eljárásban előzetes fogvatartásban töltött időt a Btk.92.§ (1) és (2) bekezdése alapján rendelte beszámítani a kiszabott szabadságvesztésbe.

Budapest, 2014. év május hó 13. napján

. Lassó Gábor s.k.

a tanács elnöke

Dr. Fatalin Judit s.k.

előadó bíró

**Dr. Révész Tamásné
s.k.**

bíró

A Budapest Környéki Törvényszék 2013. év április hó 30. napján kelt 4.B.70/2012/58. számú ítélete a Fővárosi Ítélet tábla mint másodfokú bíróság 2.Bf.264/2013/13. számú ítéletével eszközölt változtatással 2014. május hó 13. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

Budapest, 2014. május hó 13. napján

Dr. Lassó Gábor s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Kállai Zoltán

írnok